

РЕШЕНИЕ

№ 2255

гр. София, 05.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 07.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **9481** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК.

Образувано е по искова молба на Н. Л. Л. от [населено място] и съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, чрез адв. Г. Ч. срещу Министерство на вътрешните работи, за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, в размер на 50 706,92 лв.

С исковата молба, се претендира, че ищецът, като служител на МВР е бил командирован за участие в мисията на ООН в К., през което време бил в неплатен отпуск. На основание на Инstrukция за подбора, подготовката и преминаването на службата на служителите на МВР, изпращани като полицейски наблюдатели в мисии на международни организации от 30.06.2006г., утвърдена със заповед № Из-971 от 30.06.2006г. на министъра на вътрешните работи и аналогична Инstrukция от 05.06.2007г. ищеца бил задължен, като условие за участие в мисията на ООН в К. да подаде рапорт за ползване на неплатен отпуск за периода на участие в мисията. Съответно през този период ищеца не е получавал дължимото месечно възнаграждение на служител на МВР и суми за вещеве доволствие. Твърди се в исковата молба, че неправомерно е бил задължен да ползва неплатен отпуск за периода на участие в мисията на ООН в К., тъй като инструкциите от 2006 г. и от 2007 г. били нищожни, респективно ответникът не следвало да ги прилага. Посочва, че двата подзаконови нормативни акта противоречат на норми от по-висок ранг

– чл.212, ал.1, т.7 ЗМВР и чл.32, ал.1 ЗДСл, поради което и на основание чл.15, ал.3 ЗНА съдът следва директно да приложи нормативните актове с по-висок ранг. Ищецът твърди, че задължението да ползва неплатен отпуск по време на мисията на ООН в К., свързано с неполучаването на трудово възнаграждение, го дискриминира в сравнение със служителите на Министерство на отбраната, изпратени на международни мисии към международни организации, които не са принудени да излязат в неплатен отпуск, респ. получават възнаграждение за периода на мисията.

С исковата молба се претендира обезщетение за периода от 27. 11. 2006 г. до 07. 01. 2009 г., поради неправомерното му задължаване да подаде рапорт за ползване на неплатен отпуск за този период, през което време е участвал в Мисията на ООН в К.. Съобразно заявеното в исковата молба, сумата от 44 896, 39 лв. се претендира за неизплатено възнаграждение, от които 29 990 лв. главница и 13 806,39 лв. лихви и 800 лв. вещеве доволствие и 300 лв. лихви, както за държавно обществено осигуряване в размер на 5 810,53 лв., от които 3 966,09 лв. главница и 1 844,44 лв. лихви. С молба от 25. 11. 2011 г. ищецът е уточнил, че предмет на исковата претенция е присъждане на обезщетение само за имуществени вреди,представляващи неизплатено възнаграждение, държавно обществено осигуряване и за вещеве доволствие. С молба от 20. 12. 2012 г. (стр. 203) ищецът е уточнил, че исковата претенция е в размер на от 40 860,56 лв., от които 27 235,13 лв. главница и 12 496,74 лв. лихви и 800 лв. вещеве доволствие и 328,69 лв. лихви, както за държавно обществено осигуряване в размер на 8 142,71 лв., от които 6 830,25 лв. главница и 1 312,46 лв. лихви. Изменението на иска е допуснато с протоколно определение от 20. 12. 2012 г. С молба от 07. 03. 2013 г. (стр. 225) е направено изменение на иска, в частта му за претендираната лихва от 27. 11. 2006 г. до датата на исковата молба – 27. 10. 2011 г., като с определение на съда от същата дата е допуснато така направеното изменение на иска, в частта му за лихвата, който да се счита за предявен за сумата от 16 302,18 лв. Подробни съображения излага в писмени бележки, като претендира направените разноси, съобразно представен списък на разностите.

Ответникът – Министерство на вътрешните работи, чрез отговора на исковата молба и писмени бележки от процесуалния си представител, оспорва исковете и моли да се отхвърлят същите като неоснователни. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С предложение рег. № ам-373 / 17. 11. 2006 г. (стр. 157) на директора на Национална служба полиция, е предложено на министъра на вътрешните работи, конкретно посочени в това предложение 10 служители на МВР, между които и ищецът Н. Л., да бъдат изпратени като полицейски наблюдатели в мисията на ООН в К..

Със Заповед № К-2676 / 20. 11. 2006 г. (стр. 22 от делото на ВАС) на министъра на вътрешните работи, на основание чл. 191, ал. 1, т. 8 и чл. 212, ал. 1, т. 7 от ЗМВР, е назначен Н. Л. Л. – разузнавач V степен на сектор „Криминална полиция” при 02 РУП – СДП, на същата длъжност по щат „Мисии на международни организации” при Национална служба полиция, разрешен му е неплатен отпуск и е изпратен служителя,

като полицейски наблюдател в мисията на ООН в К..

Със становище рег. № К-8205 / 25. 10. 2007 г. на директора на Дирекция „Човешки ресурси”, е предложено на министъра на вътрешните работи, продължаване на срока на службата в К., считано от 26. 11. 2007 г. до 26. 05. 2008 г.

По делото няма спор, че този срок е продължен, макар и да не са представени такива доказателства, доколкото видно от становище (стр. 162) рег. № К-6823 / 10. 10. 2008 г., е предложено да не се продължава срока на конкретно посочени служители, между които и Л., след 26. 11. 2008 г.

Със заявление (стр. 151) вх. № 38627 / 03. 12. 2008 г. Н. Л., е поискал от директора на СДВР назначаването му на подходяща длъжност, след завръщането му от мисия в К. на 28. 11. 2008 г.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Исковата молба, по която е образувано настоящото производство е допустима, а разгледана по същество, е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Исковата защита е възможна при условията на чл. 1 от ЗОДОВ. Исковите се разглеждат по реда на чл. 203 и сл. АПК, към който препраща и чл. 1, ал. 2 ЗОДОВ. Според чл. 4 ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия. Във фактическия състав на отговорността на държавата или общината за дейността на администрацията, визирана в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ се включват следните елементи: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействия и настъпилния вредоносен резултат. При липсата, на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

В исковата молба се поддържа, че ищеца е претърпял вреди от незаконосъобразни подзаконовни нормативни актове, които са обявени за нищожни с влезли в сила съдебни решения, тъй като го задължавал, за да отиде на мисия в международна организация като служител на МВР, за периода на мисията за ползва неплатен годишен отпуск. В тази връзка периодът, през който ищеца е бил на мисия на ООН в К., както и ползването на неплатен отпуск през този период, не са спорни по делото.

Ответникът, чрез направения отговор на исковата молба и представените бележки от процесуалния си представител счита, че не само инструкциите от 2006 г. и 2007 г., но цялата нормативна уредба на държавната служба в МВР уреждала една единствена хипотеза на валидно служебно правоотношение за периода на мисията чрез ползване на неплатен отпуск. Пзовава се на чл.153, ал.1 ППЗМВР (ред. Д.В. бр.47/09.06.06 г.), съгласно който министърът на вътрешните работи в

рамките на числения състав на МВР утвърждава щатове за участие в международни мисии или в международни организации въз основа на договори, по които Република Б. е страна. По тези щатове се назначават служители за определен срок - срока на неплатения им отпуск по чл. 212, ал. 1, т. 7 от ЗМВР. Съгласно чл.191, ал.2, т.8 ЗМВР (ред. Д.В. бр.17/24.02.2006г.) държавният служител може да бъде назначаван без конкурс на друга длъжност в рамките на притежаваната категория за участие в мисии на международни организации. Основанието за ползване на неплатен отпуск е по чл.212, ал.2, т.7 ЗМВР - за времето на участие в международни мисии или в международни организации, въз основа на договори, по които Република Б. е страна. Съответно заповед № К-2676 / 20. 11. 2006 г. на министъра на вътрешните работи, с която ищеца е назначена по щат «Мисии на международни организации» при НСП – МВР и е разрешено ползването на неплатен отпуск, е издадена на основание чл.191, ал.1, т.8 и чл.212, ал.1, т.7 ЗМВР.

По аргумент от разпоредбата на чл.51, ал.1, т.8 ЗМВР участието в мисии извън територията на страната е дейност на МВР в изпълнение на основните задачи по чл.6 ЗМВР. Съгласно чл.51, ал.3 ЗМВР тази дейност се извършва в съответствие с националното законодателство, международните договори в сила за Република Б. и съобразно целта и другите условия, определени в решението на компетентния орган за изпращането. Подборът, подготовката и преминаването на службата на служителите на МВР, изпращани като полицейски наблюдатели в мисии на международни организации е уредено в Инструкция №Из-971/30.06.2006 г. и Инструкция № МЗ-11 от 05.06.2007 г. на МВР.

Съгласно чл.4 от Инструкцията от 2006 г. участието в мисии е доброволно, като участниците се определят чрез конкурс. Контингентът от полицейски наблюдатели преминава на подчинение на ръководството на мисията при условията и в срок, определени в международните договори, по които Република Б. е страна.

Съгласно чл.15, ал.1 от Инструкцията от 2006г. окончателно класираните за полицейски наблюдатели служители подават рапорт до министъра на вътрешните работи за преназначаване по щат «Мисии на международни организации» при НПС и за ползване на неплатен отпуск за времето на участие в мисията. Съгласно чл.19 за всяка мисия се прилагат утвърдените за нея правила за работно време, почивки, платен отпуск, материални и социално осигуряване на полицейските наблюдатели.

По напълно аналогичен начин е уреден статута на служителите на МВР в Инструкция №МЗ-11 от 05.06.2007 г. - чл.6, чл.19, чл.23. Няма спор между страните, че двете инструкции №Из-971/30.06.2006 г. и № МЗ-11 от 05.06.2007 г. на МВР са отменени с влезли в сила съдебни решения. С решение № 100/16.06.2011 г. по адм.д.№ С-220/2010 г. на ВАС, VII-мо отделение е обявена нищожността на инструкция №Из-971/30.06.2006 г. Решението е влязло в сила на 05.08.2011 г. С влязло в сила на 27.07.2010г. решение № 14946/08.12.2009г. е обявена нищожността на инструкция № МЗ-11 от 05.06.2007 г.

Съгласно чл.195, ал.1 АПК подзаконовият нормативен акт се смята отменен от датата на влизане в сила на съдебното решение, т.е. от датата на обнародване на съдебното решение по аргумент на чл.194 АПК. Съдебното решение, с което се прогласява нищожността на нормативен административен акт, произвежда своето правно действие съгласно констатираната нищожност, но също от момента на влизането му в сила. Със съдебното решение не се премахват породените

от акта правни последици от датата на неговото издаване, а от деня, в който съдебният акт влезе в сила и в бъдеще, защото по силата на закона такова съдебно решение има действие само занапред. По изложените съображения съдът приема, че обявяването на нищожността на двете посочени инструкции с влезли в сила съдебни решения на 27.07.2010 г., респ. на 05.08.2011г., има действие занапред. В пряка връзка с действието на съдебното решение е разпоредбата на чл.195, ал.2 АПК, която въвежда задължение за административния орган да уреди служебно правните последици от прилагането на обявените за нищожни подзаконови административни актове. Единствено поради отмяната на подзаконовия нормативен акт не може да се приеме, че неговото прилагане в периода на действието му (от влизането му в сила до отмяната му) е незаконосъобразно. Това тълкуване би обезмислило нормата на чл.195, ал.2 АПК, която задължава органа да уреди правните последици от прилагането на отменения акт.

В случая инструкции №Из-971/30.06.2006 г. и № МЗ-11 от 05.06.2007 г. на МВР са обявени за нищожни поради необнародването им в Държавен вестник и поради липса на надлежна законова делегация, без съдебните решения да съдържат мотиви за незаконосъобразност на подзаконовите нормативни актове поради противоречието им със законови разпоредби. В отменителните съдебни решения ВАС не е констатирал противоречие на двете инструкции със законови текстове, поради което не може да се поддържа, че за органа съществува задължение по чл.15, ал.3 ЗНА да прилага акта с по-висок ранг. Още повече, че в случая самите заповеди на органа по назначаване за преназначаване на ищцата в щат «Мисии в международни организации» и ползване на неплатен отпуск са издадени на основание чл.191, ал.1, т.8 и чл.212, ал.1, т.7 ЗМВР, т.е. на законово основание, а не въз основа на текстовете на обявените за нищожни инструкции.

По изложените съображения съдът намира, че до отмяната на подзаконовия административен акт с влязло в сила съдебно решение същият е бил обвързващ за административния орган. След неговата отмяна и по аргумент от разпоредбата на чл.195, ал.2 АПК е налице законово задължение за административния орган да уреди служебно последиците от прилагането на акта за периода от влизането му в сила до отмяната му. При наличието на специален ред по чл.195, ал.2 АПК за уреждане на правните последици от прилагането на подзаконовия акт, редът по чл.1 ЗОДОВ за обезщетяване на евентуални вреди от прилагането на акта е неприложим на основание чл.8, ал.2 ЗОДОВ.

На следващо място претърпените от ищеца вреди поради принудително ползване на неплатен отпуск за периода на участие в полицейската мисия в К. не са пряка и непосредствена последица единствено от действието на обявените за нищожни инструкции. Както вече се посочи действащата за периода м.август 2006г. – м.октомври 2008г. нормативна уредба на ЗМВР и ППЗМВР не предоставя друга алтернатива за запазване на служебното правоотношение освен чрез ползване на неплатен отпуск по чл.212, ал.1, т.7 ЗМВР, за което служителят се преназначава без конкурс съгласно чл.191, ал.1, т.8 ЗМВР на друга длъжност в специално създаден щат на МВР по чл.153 ППЗМВР (отм., в сила до 01.01.2011г.). Действително, за да участва в мисията на ООН в К. ищеца е следвало да подаде рапорт да ползва неплатен отпуск като

служител на МВР, респ. за този период не е получавал дължимото му възнаграждение, за разлика от правното положение на служителите на Министерство на отбраната (Постановление № 260 на МС от 07. 11. 2003 г. за определяне възнагражденията на кадровите военнослужещи при участие на Република Б. в операции по поддържане на мира и в мисии, провеждани под егидата на международни организации) и служителите на ДАНС (Наредба за условията и реда за участие на държавни служители от Държавна агенция "Национална сигурност" в операции и мисии извън територията на Република Б., приета с ПМС № 25/13.02.08г., в сила от 26.02.2008г.). Съдът приема, че редът по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е неприложим за обезщетяване на вреди от нормативна уредба (от правоприлагане), доколкото ищеца е следвало да ползва неплатен отпуск на законово основание – по ЗМВР и ППЗМВР. Липсва елемент от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, а именно вредите да са настъпили в резултат на незаконосъобразен административен акт, респ. незаконосъобразни фактически действия или бездействия на административен орган. Наличието на специална законова регламентация за други държавни служители, която урежда по различен начин реда за заминаване на мисии в чужбина, не означава, че спрямо служителите на МВР е налице вреда произтичаща от отменен подзаконов акт, тъй като и уредбата на ЗМВР и ППЗМВР е предвиждала преназначаването на специален щат и излизането в неплатен отпуск.

По делото е разпитан, като свидетел Б. Г. К., която заявява, че условието да заминеш на мисия в чужбина, е да подпишеш рапорт за ползване на неплатен отпуск, който се подавал на предварително подготвена бланка.

Съдът, независимо от така посочените показания на свидетеля К., които ги намира за достоверни, не счита, че по някакъв начин доказват причинната връзка между вредите и поведението на ответника, тъй като, както беше посочено по-горе, съгласно действалите към този момент инструкции, участието в мисии е доброволно, след проведен конкурс и не е имало задължение за ищеца да заминава. В случая, липсва основание за обезщетяване по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, тъй като ищеца съзнателно и доброволно е приел включването му в полицейската мисия в К. да се осъществи при действащата към онзи период нормативна уредба на ЗМВР и ППЗМВР (чрез подаване на рапорт за участие в конкурс), която уредба не предоставя друга алтернатива за запазване на служебното правоотношение в МВР освен чрез ползване на неплатен отпуск за периода на участие в международната мисия на основание чл.212, ал.1, т.7 ЗМВР. Видно е също така, че това не е първата мисия в която е участвал ищецът и същия е запознат с процедурата за кандидатстване и реда за заминаване. В този смисъл, същия доброволно е избрал да се подчини на посочените законови условия (да приеме участие в полицейската мисия в К. при условията на ЗМВР и ППЗМВР или да се откаже да участва при тези условия). В този смисъл настъпването на вредоносния резултат (липса на възнаграждение за периода на мисията) е пряка и непосредствена последица от личното му поведение и избор, а не от незаконосъобразна административна дейност.

В тази връзка, макар и по делото да е изслушано и прието основно и допълнително заключение по допуснатата съдебно – счетоводна експертиза, неоспорени от страните, които показват размера на пропуснатите ползи, по делото не се доказва, че тези вреди са пряка и непосредствена последица от действията и бездействията на

ответника.

Следва да се отбележи, че въпреки твърденията на ищеца, за претърпени от него вреди, поради невнасяне на осигурителни вноски за периода на участието му в мисии, видно от удостоверението от 19. 01. 2011 г. (стр. 19), участието му в мисия в К. е зачетен за стаж по чл. 104, ал. 8 от КСО. Съгласно посочената разпоредба, за лицата по чл. 69 при участие в операции и мисии извън територията на страната с ниска степен на риск една година действително изслужено време се зачита за две години осигурителен стаж от трета категория.

Съдът счита, че неоснователно жалбоподателя се позовава на чл. 58 от представените по делото Указания за полицейски служители на Организацията на обединените нации при възлагане на мироопазващи операции. Съгласно посочения член, всички заплати и други права, предоставени от страната – членка ще продължат да се изплащат и/или предоставят на полицейските служители на ООН, както ако служат в родните си страни.

По делото няма данни, тези указания да са ратифицирани, обнародвани и влезли в сила по отношение на Република Б., поради което да имат примат над нормите на вътрешното право. В същото време от страна на ищеца, не са представени финансови документи, от които да е видно как е уредено заплащането му на тази мисия и дали всъщност същото не покрива изцяло неговото възнаграждение, което не получава поради излизането му в неплатен отпуск.

В исковата молба ищеца, също така претендира вреди от дискриминация по смисъла на чл. 4 от Закона за защита от дискриминация поради приложението на Инструкциите от 2006 г. и 2007г., като счита, че като служител на МВР, изпратен на международна мисия, е третиран по-неблагоприятно от служителите на Министерство на отбраната и на ДАНС. Защитата по специалния закон се осъществява в производство пред Комисията за защита от дискриминация. Действително съгласно чл.74, ал.2 ЗЗДискр. в случаите, когато вредите са причинени на граждани от незаконни актове, действия или бездействия на държавни органи и длъжностни лица, искът за обезщетение се предявява по реда на ЗОДОВ. Относно процесуалните въпроси нормата на чл.1, ал.2 ЗОДОВ препраща към АПК. Разпоредбата на чл.204, ал.1 АПК създава положителна процесуална предпоставка за предявяване на иск по чл.1, ал.1 ЗОДОВ – отмяна на административния акт. Дори в случая тази предпоставка да е изпълнена поради отмяната на Инструкциите от 2006г. и 2007г., по вече изложените съображения, претендираните от ищцата вреди произтичат от разпоредбите на ЗМВР и ППЗМВР, поради което обезщетяването им не може да се извърши по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ. По изложените съображения твърденията за дискриминация следва предварително да бъдат проверени в специално административно производство пред Комисията за защита от дискриминация, след което на основание чл.74, ал.2 ЗЗДискр. вреди могат да се претендират при съобразяване с положителната процесуална предпоставка по чл.204, ал.1 АПК. По делото е представена (стр. 165) жалба на Н. Л. пред Комисията за защита от дискриминация с вх. № 44-00-5 / 05. 01. 2009 г., но няма данни за произнасяне от страна на комисията, като освен това същата касае други дискриминационни според ищеца критерии, свързани с подбора.

Съдът намира за неоснователен и иска за заплащане на вещеве доволствие, тъй като отменените инструкции не регламентират правото на лицето да получи такова вещеве

оборудване, а изрично в заповед № К-2676 / 20. 11. 2006 г. на министъра на вътрешните работи, с която ищецът е изпратен на мисия и която не е отменен административен акт, е посочено, че вещевото и медицинско оборудване са за сметка на полицейските наблюдатели.

Искането, на основание чл. 257 от АПК, да се задължи ответника да преведе по сметка на НОИ, сумата за дължимото обществено осигуряване, за периода през който ищецът е бил в неплатен отпуск също е недопустимо, тъй като касае правоотношение между ответника и трето лице – Национален осигурителен институт, в който правоотношение ищецът не участва. Искането за защита по реда на чл. 257 от АПК, обаче касае извършването на фактически действия, които произтичат пряко от закона без опосредяване от административен или съдебен акт, какъвто не е настоящия случай, поради което същото следва да се остави без разглеждане. От друга страна, следва да се отбележи и че ответника няма задължение да внася осигурителни вноски, тъй като, както беше посочено по-горе, ищецът доброволно е поискал ползването на този отпуск и ответника няма задължение за този период да ги внася.

При това положение, съдът счита, че по делото не се доказва по безспорен начин, че са претърпени вреди, както и наличието на пряка причинно следствена връзка с отменен като незаконосъобразен административен акт или действия и бездействие на ответника.

Предвид гореизложеното настоящият съдебен състав счита, че искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

При този изход на спора ще следва ищеца, на основание чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ, да заплати разноските по делото, в случая претендираното юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ иска на Н. Л. Л. от [населено място] и съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, чрез адв. Г. Ч. срещу Министерство на вътрешните работи, за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, за периода от 27. 11. 2006 г. до 07. 01. 2009 г., в размер на 40 860,56 лв., от които 27 235,13 лв. главница и 12 496,74 лв. лихви и 800 лв. вещеве доволствие и 328,69 лв. лихви, ведно със законната лихва и разноските по делото.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искането, на основание чл. 257 от АПК, да се задължи Министерство на вътрешните работи да преведе по сметка на НОИ, сумата за дължимото обществено осигуряване в размер на 8 142,71 лв., от които 6 830,25 лв. главница и 1 312,46 лв. лихви и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в тази му част.

ОСЪЖДА Н. Л. Л. от [населено място], [улица], вх. „А”, ет. 4, ап. 15, ЕГН [ЕГН], да заплати на Министерство на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: